

РЕШЕНИЕ

№ 2228

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **8042** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22221218002265-091-001/04.01.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С. и потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 435/14.03.2019 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател, след изрично дадена възможност и указания да ангажира доказателства, не е представлявано. С жалбата също не са заявени доказателствени искания. Коментират се констатациите и изводите на ревизиращите, като се цитират текстове от ЗДДС и решение на Съда на ЕС, но липсват твърдения, които да опровергават изводите на ревизиращите органи.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Заявява искане за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното.

Ревизията е първа за процесните данъчни периоди по ЗДДС - от 01.07.2016 г., до 28.02.2018 г. Възложена е с редовно издадени от компетентен орган по приходите заповеди (на л.л. 14-22 от делото), на длъжност „началник сектор“ „Ревизии“, при ТД на НАП С.. Съставен е ревизионен доклад (л. 57), въз основа на който компетентни органи по приходите са издали процесния РА № Р-22221218002265-091-001/04.01.2019 г. (л. 23), с който са определени задължения за ДДС, за данъчните периоди: м.м.04, 05, 06.2017 г., в общ размер на 13 160 лв., заедно

с лихви – 2 067, 80 лв., като резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит, начислен с фактури, издадени от: [фирма]; [фирма] и [фирма].

Процесуалните действия на ревизиращите органи са описани подробно в доклада и са възприети изцяло от издателите на ревизионния акт. Резултатите от насрещните проверки и събраните доказателства са дали основание на ответника, в производството по Глава осемнадесета ДОПК също да приеме, че не е доказано наличието на реални доставки по спорните фактури, издадени от името на посочените по – горе търговски дружества.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, а Решение № 435/14.03.2019 г. - валидно.

През проверявания период дейността на дружеството - жалбоподател е свързана с търговия на едро и на дребно с хранителни добавки, както и с предоставяне на фитнес-услуги. По време на ревизията са представени: копия на спорните фактури; фискални бонове за касови плащания; счетоводни справки, , писмени обяснения.

Валидни по отношение и на трите дружества, от чието име са издадени спорните фактури са следните факти: неоткриването им на декларираните адреси; непредставяне на каквито и да е документи; неподавани ГДД по ЗКПО; установени задължения за внасяне на ДДС. [фирма] и [фирма]: са deregистрирани по ЗДДС; не са декларирали да са наемали лица по трудови договори, а [фирма] е разполагало с един служител – продавач.

За да дискредитират упражненото от дружеството право да иска приспадане на данъчния кредит издателите на ревизионния акт и ответникът са се позовали и на следните, неоспорени в съдебното производство констатации и обстоятелства, изложени по – долу.

За м.05.2017 г. дружеството – жалбоподател е включило в дневника си за покупки три фактури (4 840 лева ДДС), издадени от името на [фирма], с предмет: окабеляване, създаване на сайт, оптимизация на сайт. Липсват каквито и да било доказателства, които да конкретизират: обект на окабеляване, материалите, използвани за това, изпълнителите на дейността; сайта, който е създаден, съответно – кой е създал този сайт и какво е наименованието му (адресът), респ. – съществувал ли е в интернет – пространството.

За м. 04 и м. 06.2017 г. е упражнено право на ползване на ДК (3 600 лв.) по фактури от [фирма] с предмет: рекламно пано; рекламна площ; дизайн лого, реклама. Липсват каквито и да било доказателства, които да конкретизират: какво рекламно пано е създадено и с какви ресурси (физически и интелектуални), къде е показано; за каква (коя) рекламна площ се касае и разполагало ли е [фирма] с такава, за да е предостави за ползване.

Претендиран е данъчен кредит (4 720 лв.) и по фактури с издател [фирма] и с предмет – строителни материали, за данъчен период м. 05.2017 г. Към фактурите няма данни за: вида, количеството и стойността на строителни материали; място на съхраняването им и място на предаване; приемо-предавателни протоколи; място на влагане на материалите, от страна на [фирма]. Констатирано е още, че касовите бонове, с които дружеството – жалбоподател цели да докаже плащане по фактурите, са издадени през период, в който [фирма] не е имало надлежно регистрирано фискално устройство.

Освен споменатите фискални касови бонове и счетоводни справки, от [фирма], след като изрично са били изискани, не са представени съответните: договори; приемо-предавателни протоколи; стокови разписки, данни за лицата, осъществили

доставките.

Възприемайки гореизложените констатации Съдът приема, че ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, относими за случая факти и обстоятелства. От своя страна дружеството – жалбоподател, чиято е тежестта, в условията на насрещно доказване не опроверга гореописаните установявания и изводи за липса на реални доставки от дружествата, посочени като издатели на процесните спорни фактури. Жалбата е неоснователна.

За постигане ефекта от облагането с ДДС – само на добавената стойност, посредством еднократното му включване в крайната цена по конкретна доставка, съответно - за да бъдат изпълнени материалноправните изисквания за приспадането на косвения данък, на установяване неизменно подлежи, дали реално е била извършена доставка. Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактура „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, в условията на пълно насрещно доказване. Неоткриването на счетоводства, по смисъла на чл. 9 ЗСч., на „доставчиците“ е пречило възможността, след проверка да бъде изградена обективна представа, дали реално е осъществявана по занятие търговска дейност, свързана с посочените във фактурите специфични услуги, за да може да бъде установено, дали ДДС е начислен правомерно. Липсват безспорни доказателства, установяващи по несъмнен начин, че дружествата, от чието име са издадени фактурите, са автори на документираните с тях сделки. Напротив – налице са достатъчно преки и косвени доказателства, на които бе обърнато внимание по – горе, за това че тези дружества не са доставчици на [фирма]. В заключение - Ревизионен акт № Р-22221218002265-091-001/04.01.2019 г. е издаден в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС. Съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован. Постановен е от компетентни органи по приходите, в съответствие с изискванията за форма. Жалбата подлежи на отхвърляне.

Този изход на делото определя като основателно искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, определя в размер на 987 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против Ревизионен акт № Р-22221218002265-091-001/04.01.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С. и потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 435/14.03.2019 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 987 лв. (деветстотин и осемдесет, и седем лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: